THOMAS DE AQUINO
Frankreich (?), 2. Hälfte 13. Jh.
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26098
Copyright: Admont, Benediktinerstift

Ad ꝑ sic ꝓcꝺ. vr. q̃ hitus ñ distiguũtur
ꝑ obia ꝺia ei ꝑ spe ꝺia. ꝗ ideo hit scie
ē ꝺior sicꝫ medicina sanu ⁊ egri.
ñ g̃ ꝑ obia spe ꝺia hitus distinguũt. ¶ Qꝰ
ꝺ q̃ hitus ⁊ ē ꝺ̃ quedã ⁊ ē hitus. pt
g̃ ꝺuplicẽ hituũ ꝑ spem attendi aut
ꝑ ꝯuem modũ quo ꝺ̃ spe distinguũt. aut
ꝑ ꝑũ modũ distinctõis hituũ, distiguũtur
siquidẽ ꝺ̃ ad ĩuicẽ ꝑ ꝺ̃sa ꝑũ accia eo
q̃ omne agẽs hat sile ꝑ spẽ hitus aut ñ
ptat ordinẽ ad ad. oim a q̃ ꝺuũ ꝑ ordiẽ
ad ad distinguũt ꝑ distinctõs eor ad q̃ ꝺuũ
Et a hitus distõ q̃dã ad duo ordiata. s
ad nim ⁊ ad oꝑonẽ ꝯuẽs nim. sic g̃ ꝑ ea
hitus spe distiguũ. Vno quidẽ modo ꝑ ꝑũ
accia talũ distõnũ. Alio uo modo ꝑ nim.
Tio uo modo ꝑ obia spe ꝺia u ꝑseq̃tũ explicã.

Ad 3. sic ꝓcꝺ. vr. q̃ hitus ñ distã
guat ꝑ bon ⁊ malũ. bonũ ei ⁊ ma
lum ipsa ꝺia. ꝗ ideo ē hitus ñior ut
s dcm ē. g̃ hitus ñ distiguũt ꝑ bo ⁊ malũ.
¶ Qꝰ ꝺ q̃ sic dcm ē hitus spe distiguũ
ñ solũ ꝑ obia ⁊ ꝑũ accia ꝗ ā ordinẽ ad
nim. q̃ quidẽ ꝯtingit dꝰ. vno modo ꝑ ꝯentia
ad nim ul ā dissonẽtia ab ipa. ⁊ h
modo distiguũ spe hitus bon ⁊ malus.
Nã hitus bon ꝺr qui disponit ad actũ ꝯ
centem ꝛ agentis. hitus a malus ꝺr q̃
disponit ad actũ ñ ꝯentẽ ꝛ. sic actus ũ
tutũ ꝛ hiuane ꝯuunt eo q̃ sũ ꝑ rom act
uo rom ei sunt ꝯ rone a ñ hiana dis
cordant ⁊ sic mꝰ ē q̃ ꝑ dcam bon ⁊ ma
li hitus spe distinguũ. Alio modo ꝑ nim hi
tus distinguũ ex eo q̃ hitus unꝰ disponit
ad actũ ꝯentẽ ꝛ multoꝝ. alius hitus dis
ponit ad actũ ꝯentẽ ꝛ ꝯtioꝝ ⁊ sic ꝺ̃
hiana q̃ disponit ad actũ ꝯentẽ ñ bũ
ne distinguũt ad ma iuuare l' hoca que
disponit ad actũ ꝯentẽ ēdã ꝯtioꝝ natur.

Ad mm. sic ꝓcꝺ. vr. q̃ unus hitus
q̃ plibꝫ hitibꝫ ostituat. ꝰ ei ē g̃ ideo
ñ sit ꝑfectus. ꝗ ꝯcessiue ñr ostituũ
ex plibꝫ ptibꝫ. ꝗ g̃ ideo hitus ñ ē sil' ꝗ suc
cessiue ex plibꝫ actibꝫ ut ō hitũ ē. g̃ unꝰ
hitus ostituẽ ex plibꝫ. Qꝰ ꝺ q̃ hitus
ad oꝑom ordinat ꝺ̃ de quo nũ ꝑnꝰ mcdm
ē ꝑfectus quedã ꝺ̃. omis a ꝑfectus ꝓcꝺ̃na
suo ꝑfectꝰ. vm sic ꝑ ei sit una ad milta
se extendit ꝑ q̃ ꝯuunt ī aliq̃ uno. i. ī gnã
li q̃dã ꝺ̃ obi. ī q̃ hitus ad milta se exte
dit ꝑ q̃ hit ordinẽ ad ad unũ. puta ad
unã spalẽ rom obi ul unã nim l' unũ
pim ut exs dcis pz. Si g̃ ꝯsidẽm hitus
ꝑ ea ad q̃ se extendit sic ꝯuenim ī eo q̃dã
milꝑplicẽ ꝗ illa ipa milꝑplicitas ē ordiã
ta ad ad unũ ad q̃ pmꝰ respicẽ hitus. nã
ē q̃ hitus ē q̃litas simpꝰ ñ ostituta ex
plibꝫ hitibꝫ ⁊ si ad milta se extendat. nõ
ei unꝰ hitus se extendit ad milta nisi ī
ordine ad unũ ex quo habet unitẽm

Onsequẽ
ꝯsiꝺ ē de hi
tibꝫ in spa
li. Et q̃ hitus ut dcũ ē distinguũt ꝑ
bon ⁊ malũ. Primo ꝺ ē de hitibꝫ bois q̃
sunt ũtutes ⁊ ā eis ad tũ icta. s. dona bi
tudiũ ⁊ fruꝰ. Secꝺ de hitibꝫ mal. s. de
uicus ⁊ pcis. ¶ Cꝰ ũtutes v. ꝯsiꝺa sꝰ.
ꝑ de ccũ ũtutis. Secꝺ de sbo eꝰ. Tꝰ de di
uisione ũtutũ. Qrto de eã ũtutis. Vꝰ de
ꝯsiꝺa ꝓcetꝰ ũtutis. ¶ Cꝰ ꝑ q̃ũt mũ.
¶ Pꝰ utꝰ uirꝰ hiana sic hitus. ¶ Secꝺ
utꝰ sit hitus opatꝰ. ¶ Tꝰ utꝰ sit hitus
bonus. Qrto ꝺ distõne uirtutis.

Ad j. sic ꝓcꝺ. vr. q̃ uirꝰ hiana nõ
sit hitus. Virtus ei ē ultꝰ pꝰ ū dr
ī ꝑ de celo. ꝗ ultmũ unitꝰ reducꝰ
ad genus ī ꝺ ē ultmũ sic pũctꝰ ad genꝰ
linee. g̃ uirꝰ reducat ad genꝰ pꝰ ⁊ non
ad genus hitus. ¶ Qꝰ ꝺ q̃ uirꝰ notat
q̃dã pꝰ ꝑfectõi. Vnicꝫ autꝰ ꝑfectꝰ ꝑcꝰ
ꝯsiꝺatur in ordine ad suũ finẽ. fis a
pꝰ actꝰ actꝰ ē. vm ꝺ pꝰ ce ꝑfectã ꝑ q̃ de
tinat ad suũ actũ. Sut a q̃dã pꝰ q̃ ꝑ